

SOYKIRIMA ORTAK OLMA
İSRAİL'E VANAYI KAPATPETROLÜ
KES

► İsrail devletinin petrol ihtiyacının yüzde 40'ını Azerbaycan sağlıyor. Aylardır yaşanan katliama ve uluslararası boykot çağrılarına rağmen petrol satışını durdurmadılar.

► Bakü'de üretilen petrol bir boru hattı üzerinden Türkiye'den sevk ediliyor. Ceyhan'dan İsrail'e yollanıyor. İktidar "ticareti kestik" dese de petrolün vanasını kapatmıyor.

► Bu durumu protesto eden Filistin dostları gözüaltına alınıyor. Çıplak aramaya maruz bırakılıyor.

► SOCAR'ın kanlı parasına ihtiyacımız yok!

► Soykırımcılarla işbirliğine ve ticarete hayır!

► Vanaları kapatın, soykırımı durdurun!

HAKKARİ'DE KAYYIMA HAYIR!
KÜRT HALKININ SEÇİM İRADESİNE DARBE VURMAYIN
SEÇME-SEÇİLME HAKKINI HEP BİRLİKTE SAVUNALIM

GRETA THUNBERG İLE
KONUŞTUK sayfa 5

MECLİSTEN YÜKSELEN FAŞİST TEHDİT!

MHP şefi Bahçeli, TBMM tarihinde görülen en saldırgan konuşmalardan birisine imza attı. Meclise, tüm partilere, iktidara, muhalefete, elbette Dem Parti'ye ama daha da önemlisi 1970'lerde faşizme karşı dişiyle tırnağıyla direnenlere meydan okudu.

Bu, meclis çatısı altında daha önce benzerini görmediğimiz bir konuşmaydı. Bahçeli 1970'lerde yarım kalan bir işi tamamlamaktan söz ederken şöyle dedi: "12 Eylül öncesi yarım kalan mücadeleyi şayet tamamlamak için gün sayanlar varsa, ben de diyorum ki sizden korkan sizin gibi olsun. Yolundan dönen namert olsun. Onurunu savunmayan şerefinden mahrum olsun. Hesaplaşma teklifimizi tekrar ediyorum. Hatta hodri meydan diyorum."

12 Eylül öncesi yarım kalan mücadele dediği, faşistlerin daha sonra askeri darbe tarafından katliam girişiminde bulunmuş olmalarıydı. 1970'lerde işçilerin, öğrencilerin, kadınların, Alevilerin ve sosyalistlerin, sendikaların üzerine ellerine geçirdikleri tüm silahlarla saldıracak egemen sınıfın sinmiş bir işçi sınıfına ekonomik krizi istediği gibi fatura edebileceği bir zemin yaratmaya çalışan partidir MHP.

Bu parti 16 Mart 1978'de öğrencilerin üzerine bomba atmıştır. Yedi öğrenci Beyazıt Meydanı'nda katledilmiştir.

Aralık 1978'de Maraş katliamını bu partinin örgütlediği ortaya çıktı. Bu katliamda resmi açıklamalara göre "120 kişi öldürüldü, 1000'den fazla kişi yaralandı, Alevilere ait 559 ev yakıldı, 290'a yakın iş yeri tahrip edildi."

1970'ler, faşist cinayetler, katliam girişimleri, faşistler tarafından yapılan darbe çağrıları ve işçi sınıfının ve solun bu cinayetlere karşı kendilerini korumaya çalıştığı bir dönemdi.

Bahçeli'nin söylediği gibi yarım kalan bir hesap yok ortada. Tüm hesap, esas olarak işçi sınıfına ve sola kesilmiştir. 1980 darbesi, işçi sınıfının öncülerinin ve solun en önde gelen aktivistlerinin de aralarında olduğu yüz binlerce insanı kelimenin tam anlamıyla biçmiştir.

Faşistler tetikçilik yapmış, kaos yaratmış, insanların kendisini güvensiz hissedeceği bir katliam iklimi oluşturmuş ve ardından da devlet ilk fırsatını bulduğunda, zeminin darbeye uygun olduğunu gördüğünde, intikamını almak için harekete geçmiştir.

Meclisten tüm toplumu tehdit eden bu sesi kimse küçümsememelidir.

Bu, öylesine bir konuşma değildir. Bu, MHP'nin iki konuda atağa kalktığını gösteren bir konuşmadır. Öncelikle, seçim yenilgisinin ardından yumuşamanın adına bile tahammülü olmadığını, özellikle Demirtaş'ın hiçbir şekilde meşrulaştırılmasına izin verilmeyeceğini gösteren bir konuşmadır. Seçimde iktidar blokunun aldığı yenilgiyi sokakta faşistlerin saldırgan eylemiyle "halledebileceğini" ifade eden Bahçeli, muhalefetin yerel seçimleri kazanmasının sokak eylemlerine ivme katma ihtimaline karşı şimdiden uyarı yapıyor.

Bahçeli sokak eylemlerine karşı uyarıyı uzun bir süredir yapıyor. Bu kez, tehdidin dozu, 1970'ler göndermesiyle, 1970'lerin aynı zamanda siyasi suikastlar ve şiddetle dolu olması nedeniyle daha tehlikeli bir hal aldı.

MHP, meclisten yaptığı bıçkınlıkla zaten herhangi bir yumuşama işareti vermeden iktidara, yumuşamanın lafzını da unutmaması salık vermiş oldu. İktidarda kalabilmesinin tek yolunun MHP desteği olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Fakat bu konuşma, Sinan Ateş cinayeti-nin ardından dava sürecinin ilerlemesi ihtimaline karşı da bir göz dağı. "Bu davayı burada durdurun, yoksa memlekette istikrarsızlık hakim hale gelir" diyor MHP şefleri. Mızrağın çuvala sığmadığını bildiği için çuvalı fırlatıp atıyor Bahçeli.

Burada geçirilebilecek bir vakayla karşı karşıya değiliz.

Çok ciddi bir tehditle yüzleşeceğiz bundan sonra. Şu anda hangi dinamiklerin harekete geçtiğini bilemeyiz ama seçim yenilgisinin daha da derinleşmesine, yok-sulluğa karşı başlayacağı çok açık olan mücadele dalgasına, Sinan Ateş davası-nın Ülkü Ocaklarını her geçen gün daha net teşhir etmesine karşı Bahçeli, iktidara bir çağrı yapıyor aynı zamanda. Azınlık iktidarı, azınlıkta da olsa yönetmeye devam etmek için faşist kanadın gemi azıya almış tehditleriyle çıkıyor karşımıza.

Alarm zillerini çalmalıyız!

Faşist tehdide, bu tehdit eylemlere geçmeye başlamadan önce, hemen şimdi, tüm emek örgütlerinin birleşmesiyle, yan yana gelmesiyle yanıt vermek zorundayız.

İKTİDARIN KAYYIM SİYASETİ SÜRÜYOR

31 Mart Yerel Seçimlerinde DEM Partinin %48,92 oy oranıyla kazandığı Hakkâri (Colemêrg) Belediyesi'ne 3 Haziran sabahı İçişleri Bakanlığı tarafından kayyım atandı. Belediye Eş Başkanı Mehmet Sıddık Akış'ın Van'da gözaltına alındı. Kayyımın gerekçesi olarak 10 yıl önce Akış hakkında açılan soruşturma gösterildi. Neredeyse her Kürt siyasetçiye yöneltilen jenerik "terör" suçlularından müteşekkil iddialarsa 15 Temmuz firarisi bir savcıya ait. Ve yaklaşık 20 hapisle tutuklandı.

Bir süredir ana akım siyasetin gündemini işgal eden "yumuşama" ve "normalleşme" tartışmaları ise kayyım uygulamasının ardından yeniden konuşulmaya başlandı. Kararı protesto eden DEM Parti Eş Başkanı Tuncer Bakırhan şu ifadeleri kullandı: "Normalleşme dedikleri, Kobanê kumpas davasında yüzlerce yıl ceza verilmesi, 28 Şubat darbecilerinin serbest bırakılması, etki ajanlığı yasası, Hakkâri kayyımıdır!"

Seçimlerin hemen ardından benzer bir girişim Van'da yaşanmış, on binlerin bir dizi şehirde eyleme geçmesinin ardından Abdullah Zeydan'ın yerine AKP'nin adayının başkan olarak ilan edilmesi kararı kısa sürede geri alınmıştı. Ancak Hakkâri Belediyesine kayyım atanması gösteriyor ki iktidar DEM Partili belediyelerin üzerinden elini çekmiş değil.

Kürtlerin kendini yönetme hakkı

Seçimlerde 80'e yakın il ve ilçe belediyesi ka-

zanan DEM Parti seçim bölgelerinin çoğunda iktidar ortaklarına karşı büyük oy farkıyla birinci olarak çıkmıştı. İki dönemdir Kürt siyasetinin kazandığı tüm belediyelere kayyım atayan iktidarın son seçimlerin ardından izlediği yolun ilk adımı ise Van'da atıldı. Kitlelerin kararlı mücadelesiyle savuşturulan bu ilk saldırı bir yandan yumuşama ve normalleşmeden söz eden iktidarın konu Kürtlerin özgürlüğü olunca tüm bu söylemleri bir kenara attığını gözler önüne seriyor. Osman Kavala davasında yeniden yargılamanın önünün kesilmesi, Kobanê davasında yargılanan eski HDP yöneticilerine yüzlerce yıl ceza yağması, demokratik eylemlerin ardından yapılan keyfi ve gerekçesiz tutuklamalar, iktidarın yargı ve kolluk eliyle demokrasi mücadelesi yürütenlere uygulanan baskının dozunu arttırmak istediğini gösteren diğer gelişmeler.

İktidar, Filistin ve ekonomi cephesinde sıkıştıkça savaş politikalarına sığınmaktan çekinmiyor. DEM Parti Eş Başkanı Tülay Hatimoğulları da Hakkâri'de yapılan protestolarda "Hanzala küçücük bir Filistinli çocuktur ve İsrail askerlerinin çocukların başını ezerek İsraili kadın ve çocuklara işkence etmelerine, katletmelerine karşın onları protesto etmek için Hanzala sırtını dönmüştür ve yüzünü güneşe vermiştir. Biz de şu an aynısını yapıyoruz. . . Bizler birer Filistinli Hanzala'yız. Yüzümüzü güneşe döndük. Yüzümüzü İsrail'in faşizmine karşı, buradaki temsiliyetine karşı sırtımızı onlara dönüyoruz" diyerek

Kürt halkının özgürlüğünün Filistin halkının özgürlüğünden ayrı görülemeyeceğini ifade etti.

Kayyıma karşı kesintisiz eylem

Kayyım kararının ardından Hakkâri Valiliğinin bulunduğu Bulvar Caddesi'nde başlatılan oturma eylemine Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Eş Genel Başkanları Çiğdem Kılıçgün Uçar ve Keskin Bayındır ile DEM Parti milletvekillerinin de aralarında olduğu çok sayıda kişi katıldı. DEM Parti, kayyım kararı geri çekilene dek kesintisiz eyleme geçildiğini duyurdu. İktidarın çağrılara tepkisi ise Hakkâri, Van, Diyarbakır, Mersin, Batman, Şırnak, Siirt, Bitlis, Ağrı, Muş ve Iğdır'da 10 gün boyunca eylem ve etkinlik yasağı ilan etmek oldu.

Ancak 4 Haziran'da Hakkâri'de bir araya gelen binlerce DEM Partili gün boyunca protestolarını sürdürerek iktidarın yasağını tanımadığını gösterdi. Eylemlerde en az iki kişi gözaltına alındı, gazeteciler yaralandı. Avukatlarıyla görüşen Hakkâri Belediyesi Eş Başkanı Mehmet Sıddık Akış ise "Kayyım kararına karşı direnen tüm kesimleri selamlıyorum" diyerek mücadelenin büyütülmesi çağrısında bulundu. Tüm bu yaşananlar, Kürtlere ve demokrasi güçlerine kazanımların ancak kitlesel mücadeleyle eş güdümlü olarak korunabileceğini gösteriyor.

SON ON BİR YILDA EN AZ 2500 GENÇ İŞÇİ ÇALIŞIRKEN ÖLDÜ

Yoksulluk, işsizlik ne kadar büyük sorunlarsa iş cinayetleri de o kadar yakıcı bir mesele.

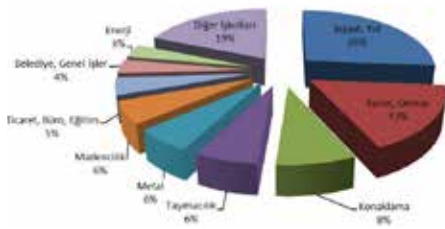
Gençlerin bir kısmı iş bulamazken iş bulanların bir kısmı ise denetimsizlik, kuralızsızlık, yolsuzluk ve sömürü sebebiyle çalışırken ölüyor.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği'nin meclisin açık kaynaklara yansıyan haberler üzerine yaptığı taramaya göre gençler arasındaki iş cinayetlerinin yıllara göre dağılımı şöyle:

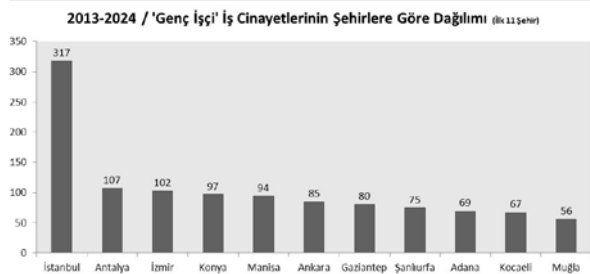

İşkollarındaki durum:

2013-2024 / 'Genç İşçi' İş Cinayetlerinin İşkollarına Göre Dağılımı

İŞİG şehirlerine göre dağılımı şu grafikte gösteriyor

Genç ve her yaşta işçilerin çalışırken ölmesi normal bir durummuş gibi kabul edilemez. İşçi cinayetlerini durdurmak için mücadeleyi yükseltmeliyiz.

MEHMET ŞİMŞEK YIKIM YARATIYOR

Mayıs ayı tüketici enflasyon rakamları, fiyatların tırmanışında yeni bir doruk noktasına işaret ediyor.

■ TÜİK'in tüketici fiyat endeksine (TÜFE) göre yıllık resmi enflasyon yüzde 75,45.

■ Resmi gıda enflasyonu yüzde 70,1, dar gelirlinin gıda enflasyonu yüzde 110!

■ 2024'ün ilk beş ayında fiyatlar yüzde 22,72 arttı!

■ Resmi verilere göre

2003'ten bu yana ortalama fiyatlar 22,8 kat, gıda fiyatları ise 32,9 kat arttı!

■ ENAG'ın hesaplamasına göre gerçek enflasyon Mayıs ayında yüzde 120,66 olarak gerçekleşti.

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'e göre bu beklenen bir durum. Ve önümüzdeki aylarda fiyatların artış hızı düşecek mi, göreceğiz. Fakat fiyat etiketlerinin aşağı ra-

kamlara inmeyeceği, düşük ücretlerin alım gücünün artmayacağı açık.

Bakan Şimşek'in döneminde enflasyonun iki katına çıktığını, geniş tanımlı işsiz sayısının son bir yılda 1 milyon 200 kişi arttığını da biliyoruz.

Sermaye çevrelerinin desteğiyle koltuğunda oturan Bakan Şimşek alkışlanıyor, önceki Bakan Nebati ise şimşekleri üzerine çekiyor. İki farklı politika izledikleri

iddia edilse de her iki bakan da dönemin sermaye çıkarlarını korumak için türlü yöntemleri uyguladı. Nebati'yi kötüleyip Şimşek'i beğenmek ise işçilerin tutumu olamaz.

Sosyalist İşçi sayfalarında sık sık yazdığımız gibi: Ücretlerde artış ve ek zamlar kazanmak için mücadele, işçi sınıfının her kesimi için acil bir meseledir. Kemer sıkma dayatmasının merkezinde ucuz işçi

sömürüsü var. Antidemokratik toplu sözleşme düzenini beklemeden asgari ücrete Temmuz'da ara zam, emekli maaşlarının asgari ücret seviyesine çekilmesi, kamuda ve özelde ek zamlar, kazanılmayı bekleyen ortak taleplerimizdir. Yeter ki sendikalar mücadele etmeye karar versin ve bir araya gelsin. Tabandan mücadeleyi yükselterek isteksiz sendikaları harekete geçirebiliriz.

"KAMUDA TASARRUF PAKETİNDE" NE VAR?

Bakan Şimşek'in tek yol olarak gösterdiği kamu kurumlarında çeşitli harcamaların kısılması gerçekte ne anlama geliyor?

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) iktidarın gerçekte ne yaptığını madde madde sıraladı:

■ Zaten yetersiz olan kamu yatırımlarını daha da azaltma; yeni hastane, okul, lojman, sosyal tesis yapı-

masını sınırlama,

■ Mevcut sosyal tesislerin "ekonomiye kazandırılması", yani satılarak elden çıkarılması,

■ Kamuya personel alımını emekli olanlarla sınırlama, Destek Personel sayısının azaltılması dolayısıyla iki veya üç personelin işini bir personele yıkma,

■ Esnek ve uzaktan çalışma modellerini geliştirme: Kadrolu, güvenceli istihdam yerine güvencesiz istihdamı büyütme,

■ Lojman kiralılarının ve sosyal tesis ücretlerinin piyasa koşullarına göre arttırılması,

■ Mevcutta sınırlı sayıdaki personelin yararlandığı servis hizmetinin dahi kaldırılması var.

GERİLEYEN İMPARATORLUK UKRAYNA'DA GERİLİMİN TIRMANMASINA SEBEP OLABİLİR

Savaş Ukrayna'da büyük yıkım yarattı

ALEX CALLINICOS

Gazze'deki soykırım haklı olarak dünyanın dikkatini çekerken, Ukrayna'daki savaş tehlikeli bir şekilde tırmanıyor. Birlik sayısı, mühimmat ve hava gücündeki üstünlüğü sayesinde avantaj dengesi Rusya'nın lehine değişiyor. Rusya'nın son aylardaki ana hedeflerinden biri de Ukrayna'nın ikinci büyük şehri olan ve yoğun bombardımana maruz kalan Harkov'du.

Bu durum Avrupa başkentlerinde paniğin artmasına neden oldu. NATO'nun Rusya'ya karşı daha saldırgan tutum alması yönünde çağrılar artıyor. En büyük gürültüyü Baltık ülkelerinin hükümetleri çıkarıyor. Bu ülkeler Rusya ile sınır komşusu ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Sovyetler Birliği tarafından işgal ve ilhak edildiler. BBC'nin kendisine verdiği isimle "Estonya'nın çelik gibi başbakanı" Kaja Kallas, geçtiğimiz günlerde Rusya'nın dağılmasını memnuniyetle karşılayacağını söyledi.

Bu, Kremlin'in en paranoyak fantezilerini besleyen türden bir açıklama. Ama Estonya, nüfusu ancak bir milyon olan, küçük bir ülke. Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron ise çok daha güçlü bir figür. Şubat ayında, Kiev'in savunmasının çökecek gibi görünmesi durumunda Fransız birliklerini Ukrayna'ya gönderme olasılığını gündeme getirmişti.

Mayıs ayının başında The Economist dergisine verdiği röportajda bunu tekrarladı. Macron, "Açık bir stratejik hedefim var: Rusya Ukrayna'da kazanamaz" dedi. "Rusya Ukrayna'da kazanırsa Avrupa'da güvenlik kalmayacak. Rusya'nın orada duracağını kim iddia edebilir?"

Macron ayrıca Ukrayna'nın, Rusya içindeki hedefleri vurmak için NATO hükümetleri tarafından sağlanan silahları kullanmasına izin verilmesi yönündeki taleplerini de destekledi.

Bu yasak, ABD Başkanı Joe Biden ve Almanya Başbakanı Olaf Scholz'un NATO ile Rusya arasında doğrudan bir çatışmaya yol açmak korkusuyla aşmamakta direndikleri kırmızı çizgilerden biriydi. Bu kırmızı çizgiler, ABD ve müttefiklerinin yürüttüğü vekalet savaşının mantığını yansıtıyor: Ukrayna'ya Rusya ile savaşmak için ihtiyaç duyduğu silahları ve teknik yardımı sağlamak ama işi savaşa bizzat katılmaya kadar götürmemek.

Kiel Dünya Ekonomisi Enstitüsü'ne göre ABD ve Almanya, sırasıyla 43 milyar ve 10 milyar euro ayırarak Ukrayna'ya en büyük askeri yardım sağlayan ülkeler olurken, Fransa yalnızca 2,69 milyar euro yardım sağladı. ABD Kongresi, nisan ayı sonunda 61 milyar dolarlık devasa bir ek askeri yardım paketini kabul etti.

Ancak geçen hafta salı günü Macron, Ukrayna'nın Rusya içinde Ukrayna'ya saldırmak için kullanılan bölgeleri vurmak amacıyla Fransız Scalp seyir füzelerini kullanmasına izin vereceğini duyurdu. Biden iki gün sonra onu takip ederek ABD tarafından sağlanan ağır silahların ve HIMARS çoklu roketatarlarının (yalnızca Harkov'u savunmak için kullanılması şartıyla) Rusya'ya "karşı saldırı" amacıyla kullanılmasına izin verdi. İngiltere ve Almanya hükümetleri de benzer açıklamalarda bulundu.

Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, bu kez özellikle Avrupa Birliği'ni hedef alarak yine bir nükleer tehditte

bulundu. Özbekistan'a yaptığı ziyarette, "Kendi ülkelerinin küçük ve yoğun nüfuslu ülkeler olduğunu akılda tutmalı, bu Rusya topraklarının iç bölgelerine saldırmaktan bahsetmeye başlamadan önce dikkate alınması gereken bir faktör" dedi.

Biden, Rusya'nın daha içlerindeki hedefleri vurmak için uzun menzilli ATACMS balistik füzelerinin kullanımına ilişkin yasağını hala sürdürüyor. Ama örüntü hep aynı: Örneğin ABD ve Almanya, Ukrayna'nın başarısız olan saldırısına tank tedarik etmeme konusunda kırmızı çizgi çekmiş olsalar da sonunda baskı altında pes etmişlerdi.

Şimdi Wall Street Journal, Macron'un NATO hükümetlerinin bu hafta sonunda Normandiya Çıkarması'nın 80. yıldönümü kutlamaları için Ukrayna'ya askeri eğitimler göndermeyi planladıklarını duyurmak istediğini bildirdi. Bu gerçekten ziyade sembolik olacaktır. Batılı özel kuvvetlerin, teknik danışmanların ve eğitimcilerin halihazırda Ukrayna'da faaliyet gösterdiği herkesin bildiği bir sır.

Ancak Ukrayna zayıflamaya devam ederse, onu desteklemek için Batılı birliklerin gönderilmesine yönelik baskı çoğalacak ve nükleer savaş riski artacak. AB zayıf ve bölünmüş durumda ve Ukrayna'ya mühimmat sağlama sözünü tutamadı. Yine de ABD'yi harekete geçmeye itebilecek gibi gözükmekte. İsrail örneğinde olduğu gibi kuyruk köpeği sallıyor gibi görünüyor. Ve böylece gerileyen bir imparatorluk yalpalayarak bizi kıyamete doğru sürüklüyor.

Socialist Worker'dan çeviren: İrmak Yavral

İSVEÇ'TE FİLİSTİN VE İKLİM EYLEMLERİ

ÖZDEŞ ÖZBAY

Avrupa Parlamentosu seçimlerine günler kala İsveç'in başkenti Stockholm'e giderek hem Stockholm Üniversitesi'nde iki hafta kadar önce kurulan Filistin'le Dayanışma Kampı'na hem de Fridays for Future'un iklim için Cuma grevine katılma şansı buldum.

İklim adaleti aktivistleri bugünlerde yoğun bir şekilde Filistin halkıyla dayanışmayı örneklerle meşguller. Hareketin önde gelen aktivistleri aynı zamanda üniversitedeki dayanışma kampının de örgütçüleri arasında.

Greta'nın [Thunberg], İsrail'in Gazze saldırısı başladıktan sonra söylediği "işgal altında iklim adaleti olmaz" sözünün hakkını veren aktivistler Filistin'le dayanışmayı örfüyor ve de iklim grevlerinde Filistin bayrakları taşıyor.

Stockholm Üniversitesi'ndeki kampı ziyaret ettiğim gün iki diğer kampa polis saldırısı olduğunu öğrendim. Saldırıların ilki, önceki akşam Stockholm Üniversitesi'ne bağlı Kraliyet Teknoloji Enstitüsü (KTH) önünde yaşanmıştı. Polis, köpekleri de kullanarak eylemcilerin kampı boşaltmasını sağlamaya çalışıyordu. Sabah ise Lund Üniversitesi'ndeki kampa polis saldırısı oldu. Polisin barışçıl eylemcileri çok sert biçimde yerlerde sürüklediği görüntüler Stockholm kampındaki öğrencileri kızdırdı ve hemen öğle arasında bir dayanışma eylemi düzenlendi.

Rektörlük önüne giden öğrenciler Lund Üniversitesi ve Teknoloji Enstitüsü'ndeki (KTH) arkadaşlarıyla dayanışma içinde olduklarını duyurarak kampüste yürüyüş düzenledi. "Öğrenciler, hocalar doğru olanı yapın, soykırımı durdurun", "Akademi duy bizi, son ver soykırımcı işgalle işbirliğine" sloganlarını attı.

Kampta kalan LGBTİ+ aktivisti Jon, üniversitelerdeki kampların ortak bir öğrenci koordinasyonu ile beş üniversitede aynı anda başladığını anlattı. Her üniversitenin İsrail ile farklı ilişki düzeyleri olduğu için her bir kampın farklı talepleri bulunduğunu söyledikten sonra eski bir Nazi partisi olan İsveç Demokratları'nın (SD) dışarıdan desteklediği sağcı koalisyon hü-

İsveç'te iklim protestosu

kümetinin İsrail'e destek verdiğini söyledi.

Jon, İsveç devlet medyasının İsrail yanlısı yayınlar yapmakta olduğunu, Filistin'i destekleyenlere "radikaller" dendiğini ve en sonunda da iki yerde kamplara polis saldırısının gerçekleştiğini açıkladı. Polis saldırılarını protesto etseler de odağın Filistin'den şaşmamasına özel önem verdiklerini de şu sözlerle açıkladı: "Dün Lund'da KTH için destek yürüyüşü vardı. Biz de bugün 'Sizinleyiz Lund öğrencileri' demek istiyoruz. Fakat aynı zamanda buradaki topluluk kurallarında, 'Gözümüz Filistin'de' demiştik ve bunu kaybetmek istemiyoruz. Başka bir şeye dönüştürmemeliyiz. Bu bence önemli çünkü Lund'daki kampın dağıtılmasından sonra diğer bütün kamplar da tehlike altında ve polis muhtemelen her birimizin peşindedir."

Jon, SD liderinin Filistin'i başımsız bir devlet olarak İsveç'in bu kararını yeniden gözden geçirmesi gerektiğini söylediğini belirtti ve iktidar koalisyonunda yer alan Hristiyan Demokratlar Partisi lideri Ebba Busch'un 7 Ekim öncesinde IDF yani İsrail ordusu tişörtü giymiş biri olduğunu ifade etti.

Bu örnekleri tarihsel olarak Filistin yanlısı olan İsveç toplumdaki değişimin göstergesi olarak okumak mümkün. Tabii, bu değişimin bir başka örneği de tarihsel olarak savaş ittifakları dışında kalmış İsveç'in yakın zamanda NATO'ya katılmış olması.

İklim grevi Avrupa Evi önündeydi

31 Mayıs'taki İklim İçin Cuma grevi her hafta olduğu gibi İsveç Parlamentosu önünde değil bu seferlik Avrupa Birliği Komisyonu temsilciliğinin bulunduğu Avrupa Evi'nin (Europa Huset) önündeydi. İklim adaleti aktivistlerinin burayı tercih etmesinin nedeni, birkaç gün sonra AB Parlamentosu seçimlerinin gerçekleşecek olmasıydı.

İklim adaleti aktivisti Christofer Kebbon yaklaşan AB seçimleri hakkında şu sözleri söyledi: "Bu hafta grevimizi, dikkatleri AB seçimlerine çekmek için Europa Huset önüne taşındık. Evet, Avrupa Birliği ve oy vermenin neden önemli olduğu hakkında konuşmak istiyoruz. Ayrıca AB seçimlerinde yer alan partilerin 1,5 derecenin altında kalma hedeflerini karşılamaktan ya da sosyal adaleti sağlamaktan ne kadar uzak olduklarını da konuşmak istiyoruz."

Kebbon'a Avrupa aşırı sağının özellikle de Marine Le Pen, Georgia Meloni ve İsveç'in Nazi kökenlere sahip olan ama bugün ikinci büyük partisi durumundaki İsveç Demokratları'nın (SD) aslında anti-semit olmalarına rağmen İsrail'i desteklediğini ve önümüzdeki AB Parlamentosu seçimlerinde aşırı sağın oylarını artırmasının beklendiğini hatırlatmam üzerine genç aktivist şu yorumu yaptı:

"Öncelikle bu durum İsrail'i desteklemenin Yahudilikle değil, kolonyalizmle ve sömürüyle ne kadar bağlantılı olduğunu gös-

teriyor ve aynı zamanda bu şekilde Avrupa tarihine, Nazi tarihine ve Holokost'a önem veriyor gibi görünmeye çalışıyorlar. Ve evet, bu seçimlerde aşırı sağın yükseldiğini görmek çok korkutucu çünkü yalan söylüyorlar, hiçbir uzmanı ya da bilimi dinlemiyorlar. Sosyal adalet umurlarında değil, sadece şirketleri ve zengin insanları önemsiyorlar. İnsanların bu nedenlerle oy vermesini istiyorlar ve yalan söyledikleri için çok sayıda insanı arkalarına alabiliyorlar ki bu da şu anda demokratik olarak ne kadar geride olduğumuzu gösteren çok kötü bir durum."

Kebbon ile konuştuktan sonra yerde fırçayla pankart boyamakta olan Greta Thunberg'in yanına geçtim. Aktivistlerin elinde Filistin bayrakları olduğu için zaman zaman sokaktan geçenlerden "terörü destekliyorsunuzuz", "insanları kaçırmak sizce kabul edilebilir mi?" gibi tepkiler geliyordu ama kimse bu tacizlere yanıt vermiyordu.

Fırsat bulduğum bir sırada Greta'nın yanına geçerek umutlu olmaya ve mücadelenin nasıl kazanılabileceğine dair sorularımı sorma şansı buldum.

Greta Thunberg: "Bu uluslararası bir mücadeledir"

En başından beri seni, FFF grevlerini ve dünyanın dört bir yanındaki diğer iklim hareketini yakından takip ediyoruz. Bir krizler çağında yaşıyoruz; ekonomik kriz, politik kriz, savaşlar, aşırı sağın yükselişi ve şimdi de Avrupa Parlamentosu seçimlerine gidiyoruz. Ve sen her zaman

iklim adaletinden, umuttan söz ediyorsun. Bu çok önemli çünkü insanlar kendilerini çaresiz hissediyor. Bu konuda, yani bu mücadeleyi nasıl kazanabileceğimiz konusunda ne söylemek istersin?

Greta Thunberg: Bunların her biri büyük ölçüde küresel mücadeleler. Bu da herkesin elinden geldiği biçimde, bulunduğu yerde, yapabildiği şekilde bu mücadeleye dahil olması anlamına geliyor. Bence bu mücadeleleri birbirine bağlayan uluslararası dayanışma, küresel ölçekte ihtiyacımız olan değişimi sağlamak için mutlak bir anahtar ve mutlak bir gereklilik. Dolayısıyla, iktidardaki insanların şu anda olduğu gibi devam etmelerini bekleyemeyiz çünkü değişim asla bu şekilde gelmeyecek. Değişimin şimdi başladığından emin olmalıyız çünkü öyle ya da böyle değişim gelecek. Ya zamanında değişeceğiz ya da gelecekte değişmek zorunda kalacağız. Bu nedenle, halk olarak ayağa kalkmalı ve politikacıların ve iktidardakilerin artık bizi görmezden gelemeyeceklerini, bilimi görmezden gelemeyeceklerini, bu krizden en çok etkilenen insanları görmezden gelemeyeceklerini çok net bir şekilde onlara göstermeliyiz.

Peki, kazanabileceğimize inanıyor musun?

Greta Thunberg: Kazanmaktan ne kastettiğinize göre değişir. Ben sadece en kötü sonuçlardan kaçınmak için yapabileceğimiz her şeyi yapabileceğimizi düşünüyorum ve elimizden geleni yapmak için, harekete geçmek için çok geç olmamalı.

Ancak elbette bu zamana karşı bir yarış. Ve öyle bir noktaya geldik ki... Yani iklim krizi zaten burada, insanlar zaten bu nedenle ve savaşlar, çatışmalar ve sosyal adaletsizlikler gibi diğer baskı biçimleri nedeniyle ölüyor. Yani kriz zaten uzunca bir süredir burada, bunu görmezden gelemeyiz. Her şeyi daha iyi hale getirebilir ve gelecekte, şu anda karşı karşıya olduğumuz sorunları yaşamayacağımızdan emin olabiliriz. Kaynakların adaletsiz dağılımının insanların ölümüne yol açmadığı adil bir dünya için çalıştığımızdan ve sahip olduğumuz ekolojik ve iklimsel etkiyi en aza indirdiğimizden emin olabiliriz.

REFAH'TAKİ SERİ KATİLLER

ŞENOL KARAKAŞ

Geçtiğimiz hafta Refah'ta bir mültecî kampını bombalayan İsrail güçleri buradaki insanları yakarak öldürdü. 100'den fazla Filistinli, güvenli alan ilan edilen kampta hayatını kaybetti. ABD sözcüleri İsrail'in saldırılarının "henüz kabul edilemez aşamada" gerçekleştirdiğini ilan ettiler. Böylece güvenli alan ilan edilen bir mültecî kampına sığınanları bombalamanın, yakarak öldürmenin bile bir aşamada kabul edilebilir olduğunu düşündüklerini ağızlarından kaçırmış oldular.

İsraili yetkililer ise kampın vurulmasının kaza eseri gerçekleştiğini söylüyordu.

Hem İsrail hem de ABD yetkililerinin yalan söylediğini biliyoruz. İsrail, sadece Refah'ta değil 76 yıllık Nakba süreci boyunca her gün sınırları aştı, aşılıyor. 7 Ekim'den beri 40 bine yakın Filistinliyi öldüren bir devletin bir kampa saldırması kaza falan değil, katliamda ısrardır.

Refah sonrası öfke

Refah'taki İngiliz acil durum uzman doktoru James Smith, yangında Filistinlilerin aldığı yaraların gördüğü "en kötü yaralardan bazıları" olduğunu söyledi.

İsrail'in başlattığı soykırıma karşı öfke Refah'la birlikte yeni bir aşamaya geçti.

İsrail artık çocuk çocuk demeden insanları çadır kamplarında yakan bir devlettir ve bu devlete karşı kızgınlık giderek büyüyor. Türkiye'den Londra'ya, Yemen'den ABD'ye tüm eylemler daha kararlı bir biçim alıyor. Örneğin, ABD'de 8 Haziran için Beyaz Saray'ın önünde eylem çağrısı yapıldı. Londra'da üç hafta önce 250 bin kişi İsrail'e karşı Gazze'yle dayanışma gösterdi. Her ülkede eylemciler kendi iktidarlarının İsrail'le iş birliğine son vermesi için sert uyarılar yapıyor. Filistinli yerleşimcilerin kaldığı bir kampa en az 8 füze fırlatan bu devlete karşı küresel bir öfke birikiyor.

Tüm dünyanın öfkeli olmasının bir nedeni de İsrail ve batı devletlerinin kendi kanunlarına dahi uymamaları. Birleşmiş Milletlerin en üst mahkemesi olan Uluslararası Adalat Divanı (UAD) İsrail'e, Refah'a daha fazla saldırı yapmaması yönünde bir karar açıklamıştı ki Refah'taki füzeli katliam bu karardan iki gün sonra gerçekleşti.

UAD Başkanı Yargıç Nawaf Salam, "İsrail, Refah'taki askeri saldırısını

ve Gazze'deki Filistinlilerin fiziksel olarak tamamen ya da kısmen yok olmasına yol açabilecek yaşam koşullarına neden olan diğer tüm eylemlerini derhal durdurmalıdır" açıklamasını yaptı. Mahkeme ayrıca İsrail'in Gazze ile Mısır arasındaki hayati öneme sahip Refah sınır kapısını derhal yeniden açmasına hükmetti. Bir hafta önce sinde ise Lahey'deki Uluslararası Ceza Mahkemesi, İsrail Başbakanı Netanyahu ve Savunma Bakanı Yoav Gallant hakkında tutuklama emri çıkarılmasını istemişti.

Öfkemizi tırmandıran bir gerçek de budur işte. Tüm kararlara rağmen ne Refah sınır kapısı açılıyor, ne Netanyahu ve savaş suçlusu kabinelerinden bakanlar tutuklanıyor. Ve İsrail'in saldırıları durmuyor, devam ediyor. Milyonların Gazze için duyduğu öfke uluslararası mahkemelere bu türden olumlu kararlar aldırıyor olsa da bu kararların hayata geçmesi için atılması gereken acil adımlar var. En acili ise tek tek her bir devletin İsrail'le iş birliğine son vermesi.

İsrail'le iş birliği soykırım suçuna ortaklıktır

İsrail'le ikili anlaşmaları, ticareti, askeri anlaşmaları sürdüren her devlet İsrail'in işlediği suçların bir parçasıdır.

Hem milyonlarca aktivist hem de tarih bu notu böyle kaydetti. Bu nedenle, aktivistler eylemlerini kendi iktidarlarına karşı odaklıyorlar.

Her ülkede İsrail'le iş birliği içinde olan iktidarlara karşı bu soykırım ortaklığının daha fazla sürdürülemez olacağını gösteren dev gösteriler örgütlemek bir zorunluluktur. Örneğin AKP liderliği de eğer ki İsrail'le ticarete son vermezse, ayakta durmasının zor olacağını gösteren bir hareketle tehdit edilmeli.

Milyonları iktidarın İsrail'le iş birliğine karşı sokaklara çağıran eylemler, sendikalardan gençliğe tüm çeşitliliğiyle öfkeyi yansıtan kitle hareketleri Erdoğan'a İsrail'le ilişkileri hemen kesmesi yönünde en net uyarıyı yaptığında ve bu uyarı tek tek her ülkede tekrarlandığında, İsrail geri adım atmak zorunda kalacaktır.

İsrail'e tek bir kurşun, tek bir domates, tek bir paket çimento, tek bir ilaç, tek bir ekmek dahi satılmamalı, satılamaz.

Küresel hareket şimdi bu mücadeleye odaklanıyor.

Bizler de bu hareketin kopmaz bir parçası olmaya devam etmeliyiz.

SOYKIRIMA KARŞI TÜM DÜNYA AYAKTA

Refah saldırısının ardından tüm dünya sokaklardaydı.

28 Mayıs'ta saldırı haberi alınır alınmaz Liverpool'da "Refah için acil" çağrısıyla sokağa çıkıldı. Aynı gün New York'ta da "Sizi soykırımdan yargılayacağız" diyenler meydanlardaydı. "Glasgow Savaşı Durdurun" aktivistleri de çok geçmeden onlara katıldı, Glasgow'da büyük bir yürüyüş yapıldı. Londra'daki eylemde ise on binden fazla aktivist mevcuttu. İngiltere'de Sheffield tren istasyonu #HandsOffRafah Acil Durum Mitingi çağrısıyla işgal edildi. Öğrenciler 34 İngiliz üniversitesinde kamplar kurarak İsrail'in soykırımından vazgeçilmesini talep ettiler, kamplarda Refah'taki katliam da kınandı. İrlanda'da aktivistler "İrlanda Üzerinden Daha Fazla Silah Geçirilmesin! ABD Savaş Uçaklarını Denetleyin" sloganlarıyla eylem yaptılar.

Binlerce protestocu, İsrail soykırımına karşı Filistin halkı ve direnişiyle dayanışmak için Fransa'nın başkenti Paris'in merkezindeki Place de la République Meydanı'nda toplandı. Yüzlerce aktivist İtalya'nın Bologna kentindeki tren istasyonlarını işgal ederek Filistin için adalet talep etti ve İsrail'in Gazze'deki soykırımını kınadı.

Teksas Austin'de yüzlerce kişi İsrail'in Refah'taki katliamlarını protesto etmek için sokaklara çıktı. Washington da sokaklardaydı; protestocular İsrail'in katliamına ve Refah'ta devam eden yıkıma tepki olarak Beyaz Saray'da toplandı. 30 Mayıs'ta Şikago'da sokağa çıkan göstericiler "Bugün Refah'ta (1.4 milyondan fazla Filistinlinin yaşadığı güvenli bölge olarak belirlenmiştir) yaşanan körünce katliamı protesto ediyoruz" diyordu; "Filistinlilerin yaşam hakkı kadar Refah için direnmek de bizim hakkımızdır. Bu nedenle, özgürlük gelene dek eylemlerimize devam edeceğiz."

İsrail'in Refah'a yönelik saldırılarının ardından Filistin'e destek amacıyla Paris, Place de la République'de art arda ikinci akşam gösteri düzenlendi.

Bizler de İstanbul'da İsrail'in Refah'ta gerçekleştirdiği soykırıma karşı, "Nakba bitecek, Filistin halkı geri dönecek!" hiç susmadığı Tünel Meydanı'ndaydık.

30 Mayıs'ta Ankara'da Filistin için iki protesto yapıldı. KESK Ankara Şubeler Platformu Sakarya Caddesi'nde; Direniş Çadırı, Filistin için Bin Genç ve Filistin'e Özgürlük Platformu ise Güvenpark'taydı. Güvenpark eyleminde "Soy-

kırmıcı İsrail durdurulana kadar vazgeçmiyor, herkesi bu mücadeleyi büyütmek için sokağa çağırıyoruz" dedik ve soykırımcı İsrail'i durdurana kadar, Filistin halkı nehirlerden denize özgür olana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. Filistin için Bin Genç ise ayrıca İstanbul'da, Azerbeycan petrolünü İsrail'e taşıyan soykırımcı Socar şirketinin protesto edildiği bir eylem daha düzenledi.

31 Mayıs'ta Glasgow Hampden Park'ta toplanan yüzlerce protestocu, İskoçya İsrail ile kapalı kapılar ardında oynarken "Oyunu durdurun" sloganları atıyordu. New York'ta lise öğrencileri Tweed Adliyesi'nin merdivenlerinde protesto gösterisi yapmak üzere erken saatlerde dersten çıktı. Öğrenciler, şehir milletvekillerinden Filistin'i destekledikleri için misillemeye maruz kalan öğretmen ve öğrencileri korumalarını talep etti ve ABD'nin İsrail'i finanse etmeyi durdurmasını istediler.

1 Haziran'da yüzlerce protestocu Brooklyn Müzesi'nin lobisini ele geçirerek kültür kurumunun soykırıma karşı tavrı alması talebini dile getirdi ve savaştan elde edilen kân protesto etti. Aynı gün İskoçya Kadın futbol takımı Euro 2025 eleme maçları için İsrail ile karşılaştığı sırada yine kitlesel protestolar gerçekleşti., "İsrail'e yaptırım uygulayın! Soykırımı durdurun!" sloganları atıldı.

2 Haziran'da Toronto'da göstericiler Union İstasyonu'nu işgal ettiler: "Gazze ahlaksız Siyonist devlet tarafından saldırı altındayken hiçbir şey olmuyormuş gibi devam edemeyiz!"

Yine aynı günde, İsrail'in Refah'a yönelik son saldırısını protesto eden ve ana akım medyanın soykırımdaki suç ortaklığına son verilmesini talep eden yüzlerce kişi Batı Hollywood'da yürüdü.

Danimarka, Kopenhag'da Filistin ile dayanışma eyleminde binlerce insan yürüyüş yaptı. Manchester'da yüzlerce kişi sokaklara çıktı: "Gazze için sokaklara! Sadece İsrail'in iğrenç soykırımına ve Refah'taki çadırli ailelere yönelik katliamlarına karşı değil. Sadece İsrail'in 8 ayda 16000 çocuğu öldürdüğü akıl almaz, düşünülemez suça karşı değil. İsrail'in 76 yıllık acımasız işgaline karşı da sokağa çıkın!"

Bu güç durdurulamaz. İsrail, bu eylemler devam ettikçe, küresel intifada yükseldiği sürece yenilmeye mahkum bir terör devletidir.

GAZZE İÇİN KİTLESEL EYLEMLER

Polisle kahramanca kavga eden küçük azınlık eylemlerinin sayısız sorunu var. Bizim ihtiyacımız, polisin ve devletin tüm kurumlarının karşısında çaresiz kalacağı baş edilemez kitlesel eylemleri inşa etmektir. Kazandırıcı olan bu tür eylemlerdir. Bu eylemler on binlerce, yüz binlerce, hatta Londra, İspanya, ABD, Yemen gibi ülkelerde zaman zaman milyonlarca insanın katıldığı gibi yığinsal eylemler iktidarları adım atmaya zorlayabilecek güçte. Değişim bu eylemlerin ürünüdür. Özellikle de bu hareketin içinde örgütlü işçi sınıfının yer alması, grevler örgütlemesi ve kazana kadar süresiz grev kararının alınması, egemen sınıfların üstesinden gelemeyeceği bir etki yaratır.

Bu eylemler ayrıca içinde yer alan ve o ana kadar köklü bir değişiklikte bir rolü olabileceğini veya böyle bir yeteneği olduğunu fark etmemiş insanların da kitle hareketi içinde, on binler halinde değişmesine neden olur. Gücün, kendisinin elinde olduğunu göstermesi açısından yığinsal eylemler gibisi olamaz.

Şu bir sorundur elbette: Böyle yığinsal eylemler örgütlenemediği ama durumun da aciliyet kazandığı, örneğin Refah'ta insanların yakıldığı anlarda ne yapacağız? Bu sorunun yanıtı da farklı değil: Yine, her zaman daha kitlesel ama illa barışçıl anlamında değil, kitlelerin içine çok daha rahat katılabileceği anlamda, öfkenin birleşebileceği eylemlerin inşa edilmesi için çabalayacağız.

Bu, sosyalizm genel mücadelesi için aşağıdan, sosyalist geleceğin benimsediği perspektifi yenilemek anlamına da gelir. Sosyalizm mücadelesi işçi sınıfı içinde kök salmalıdır, bunun kestirme bir yolu yoktur ve tek yol budur. Sabrı böylesine zorlu bir perspektifi inşa etmeye yetmeyenler daha acil eylem yöntemlerini tercih edebilir, kestirme yollar bulmaya çalışabilir. Ama tıpkı sosyalizm mücadelesinin kestirme bir yolu olmadığı gibi, Gazze'de soykırımı durdurma mücadelesinin de kestirme bir yolu bulunmuyor.

Bu, ne yazık ki ana eksen, cam çerçeve indirme tartışmaları arasında kaçırılmış olan bir tartışma. Kitlelerin, kitleler adına yaptığı eylemin kazandırıcı olması bir şeydir; örneğin, Bin Genç eylemlerini eleştirmek ise bambaşka bir şeydir. Socar denilen soykırım ortağı firmanın o soykırım savunucusu sözcülerini deport etmek için mücadele vermek gerçekten de çok önemli. Bunun için o şirketin camını indirmek gerekmiyor; önüne on bin kişi gidip iki gün oturma eylemi yapsak ya da şirkette çalışan işçiler greve çıksa, ne o CEO'nun bir daha sesi duyulur ne de bu şirket elini kolunu sallayarak soykırım ortaklığı yapmaya devam edebilir.

İsrail başlıca ham petrol ithalatını şu ülkelerden yapmaktadır: Azerbaycan (888 milyon dolar), Amerika Birleşik Devletleri (197 milyon dolar), Brezilya (134 milyon dolar), Nijerya (86,7 milyon dolar), Angola (57,9 milyon dolar). Socar ise İsrail'in ana ham petrol kaynağı olan Azer-

baycan'dan soykırımcılara aktarım işini üstlenen şirket. Bu şirketin kapatılmasını savunmak meşrudur. Bu şirketin her şeyine karşı öfke duymak da meşrudur. Bir eylemde bir cam kırılması, biraz boya atılması tartışma konusu dahi olamaz. Bu, daha büyük eylemler örgütlememizin önünde bir engel haline gelirse kendi içimizde tartışmaya başlarız. Şimdi böyle bir engelle karşı karşıya değiliz ama unutmayalım; bu eylemler bir öfkenin göstergesi. Acilen harekete geçme isteğinin bir yansıması.

Bu öfke hepimizin öfkesi. 40 bin kişi eksildik; Gazze eski Gazze değil. Refah'ta insanları yaktı İsrail. Bu yüzden aynı öfkeyi paylaşıyoruz ama bizler Filistin için dayanışmanın, soykırımcılarla iş birliği içinde olanların baş edemeyeceği bir yığinsal hareketi inşa edebilirsek başarı kazanacağını biliyoruz.

Çok adım attık, azımsanamayacak eylemler yaptık. Türkiye'de binden fazla eylem yapıldı Gazze için. Şimdi küresel hareketin bir parçası olan kitlesel eylemleri örgütlemek için kolları daha güçlü sıvamalıyız. Polis şiddetine, tutuklama tehditlerine karşı omuz omuzayız ama eylem anlayışı olarak birleşik, kitlesel, "sıradan insanları", işçileri, kadınları, tüm emekçileri ve ezilenleri harekete geçirmeye çalışan bir zemini inşa etmeye çalışıyoruz. On binleri, yüz binleri, milyonları içine çeken bir hareket, bu iktidara ikili anlaşmalara son verdirme konusuna sahici adımlar atturabilecek tek harekettir.

MARKSİZM 101
Can İrmak Özınanır

SAVAŞLAR NİYE ÇIKAR?

Savaş, insanlığın başına gelen en kötü, en korkunç olaylardan biri. Bugün Filistin'de en vahşi hâlini izlediğimiz bu barbarlık insanlık tarihinin her döneminde bir yerlerde süregeldi. Dünya, 20. Yüzyılın başında iki büyük dünya savaşı yaşadı. Biz henüz bir dünya savaşına şahit olmadık ama Afganistan'ın, Irak'ın işgallerini gördük. Suriye'de başlayan iç savaşta hem emperyalist devletlerin hem de IŞİD, El Nusra gibi örgütlerin cinayetlerine şahit olduk. Yükselen emperyalist rekabet Rusya'nın Ukrayna'yı işgaline yol açtı, ABD ve diğer Avrupa devletleriyse buna daha fazla silahlanma ile cevap veriyor.

Bütün bu vahşet sadece liderlerin kötü insanlar, kana susamış manyaklar olmasından kaynaklanmıyor. Savaş, kapitalist sistemin kaçınılmaz olarak ürettiği bir sonuç. Vladimir Lenin'in 1916'da kapitalist devletler arası rekabetin küresel düzeyde nasıl savaşlara yol açtığını anlattığı kitabının başlığında belirttiği gibi emperyalizm, kapitalizmin en yüksek aşaması ve sürekli olarak savaş üretmeye mahkûm bir makine.

Kapitalizmin erken döneminde görece küçük şirketler arasında bir rekabet yaşanıyordu, bu rekabetin yaşandığı alan iç pazarlardı. Ancak bu rekabet her zaman bazı şirketlerin zaferi, bazılarının ise yok olmasıyla sonuçlanmıştır. Dolayısıyla büyüyen ve güçlerini artıran şirketler için artık iç pazar yeterli değildir: Rekabetin sahası küreseldir.

Şirketler, küresel rekabeti tek başlarına sürdüremezler. Bu rekabeti sürdürebilmek için elinde merkezi bir iktidarı, diplomatik araçların yanı sıra silahlı kuvvetleri de olan bir güce ihtiyaç duyar ve buna sahip olan tek kurum olan devletlere başvururlar. Giderek büyüyen şirketlerle devletler iç içe geçmeye başlar ve ekonomik rekabet giderek jeopolitik rekabetle birleşir. Bu rekabetin sonucu olarak savaş denilen vahşet ortaya çıkar. Lenin'e göre savaş siyasetin başka araçlarla sürdürülmesi, siyaset ise ekonominin yoğunlaşmış hâlidir.

Kapitalizmin pazar arayışı önce "geri kalmış" diye tanımladıkları Afrika ve Ortadoğu gibi bölgelerin sömürgeleştirilmesi ile karakterize oldu ancak rekabet sadece sömürgelerde sınırlı kalmadı, sonunda Avrupa'nın bütününde devletler birbirlerine girmek zorunda kaldılar ve 1914'te I. Dünya Savaşı başladı. Milyonlarca insanın ölümüne sebep olan I. Dünya Savaşı'nın temel sebebi dönemin baskın endüstriyel gücü olan İngiltere ile Avrupa'nın ikinci büyük ekonomisine sahip olan Almanya arasındaki rekabetti. Almanya ve diğer devletler İngiltere'ye başkaldırınca kapitalizmin krizi, bir dünya savaşına dönüştü. Savaşın kazançlı çıkan ise dönemi başarılı bir şekilde değerlendirerek ekonomik büyümesini hızlandıran ABD oldu ve bir anda en büyük güç hâline geldi.

Savaş sırasında işçi sınıfının en kitlesel örgütleri olan sosyal demokrat partiler savaş karşısında kendi egemen sınıflarının safında yer aldılar. Bu enternasyonalist devrimciler için kabul edilemez bir durumdu. Aralarında Lenin, Rosa Luxemburg, Lev Troçki, Karl Radek gibi isimlerin bulunduğu bir avuç devrimci Zimmerwald Konferansı'nda buluştu ve savaşı devrime dönüştürme kararı aldı. Savaşa son veren de devrim oldu. 1917 Ekim'inde Rusya'da başlayan sosyalist devrim, hızla diğer ülkelere yayıldı. Almanya'da 1918'de başlayan devrimci süreç monarşinin yıkılması, cumhuriyetin kurulması ve I. Dünya Savaşı'nın bitmesiyle sonuçlandı. Aynı anda devrimci lider Karl Liebknecht Almanya'da işçi konseyleri cumhuriyetinin kuruluşunu ilan ediyordu ancak sosyal demokratlar tarafından bu devrim engellendi, liderleri katledildi.

Savaş her zaman karşımıza aynı şekilde çıkmayabilir. Zaman zaman bölgesel, zaman zamansa küresel boyutta yaşanabilir, ancak temelinde hep kapitalist rekabet vardır. Bugün de rekabet pek çok ülkenin arasında devam ediyor fakat temel rekabet küresel patron ABD ve onun en büyük rakibi Çin arasında sürüyor. Dünyanın dört bir yanındaki savaşların ana sebebi işte bu rekabet. Sosyalistler ise savaşa karşı mücadeleyi kapitalizme karşı mücadele ile birleştirmek için çalışıyor.

ABD halkı yönetime karşı mücadelede

MARKSİZM 2024: 3 GÜN, 13 TOPLANTI, 40 KONUŞMACI

Günümüz çoklu krizler dünyasını, diğer bir deyişle kapitalizmin sebep olduğu ve çözümsüz bıraktığı, bedelini de biz halklara ödetmeye giriştiği bir dünyayı toplumsal ve ekonomik gerçekler temelinde incelemek üzere, hem dünyada hem de Türkiye’de yaşananları konuştuğumuz, değiştirmek istediğimiz bu dünyayı daha iyi anlayabilmek adına bir araya geldiğimiz geleneksel Marksizm toplantılarının birini daha geride bıraktık.

3 gün boyunca süren, 40 konuşmacının katılımıyla 13 farklı başlığın tartışıldığı Marksizm 2024, mücadeleyi yükseltmemiz gereken bir dönemde; Lenin’in fikirlerinden yapay zekâ tartışmalarına, iklim krizinde gelinen noktadan enflasyonun yıkıcı etkilerine, ırkçılıktan ve aşırı sağın yükselişinden Kürt halkının özgürlük mücadelesine, kadınlar ve LGBTİ+’ların mücadelesinden Filistin’deki korkunç soykırıma ve tüm bu başlıklarda nasıl mücadele edeceğimize uzanan geniş bir yelpazede, bizlere sağlam bir politik zemin sunmuş oldu.

İlk günün kısa bir özeti

24 Mayıs Cuma günü “Günümüzde Lenin: Kapitalizm, devlet, işçi sınıfı” başlıklı toplantıyla açılan Marksizm 2024’ün ilk konuşmacıları DSİP’ten Özdeş Özbay ve Yunanistan Sosyalist İşçi Partisi’nden (SEK) Maria Styllou oldu. Lenin’in fikirlerinin, devrimci geleneğinin bugünü anlamak adına oynadığı rolün önemini vurgulayan Özbay ve Styllou konuşmalarında, kapitalizmin Marksist analizinin açığa serdiği krizler teorisinin günümüz krizlerini anlamak ve yorumlamak konusunda büyük bir öneme sahip olduğunu dile getirdiler.

İlk günün “Aşırı Sağın İki Hedefi: Kadınlar ve LGBTİ+’lar” başlıklı ikinci toplantısında ise LGBTİ+ aktivisti Nesli Uras, gazeteci Yıldız Tar ve DSİP üyesi Atilla Dirim’i dinledik. Aşırı sağın hedefindeki LGBTİ+’ların uğradıkları sistematik baskılar ve saldırıların konu edildiği toplantıda, Avrupa aşırı sağının LGBTİ+ karşıtı, faşizme varan politikalarına değinen Nesli Uras, “Aynı ezberleri göçmen karşıtlığı için de kullanıyorlar” derken tüm mücadelelerimizin bir ve ortak olduğunu da hatırlatıyordu.

Ardından gerçekleştirilen “Kapitalizmde İklim Adaleti Mümkün mü?” toplantısında, Kuzey Afrika Çevre Adaleti ve Gıda Egemenliği Ağının kurucularından Ceza-yırlı iklim aktivisti ve yazar Hamza Hamouchene ile beraber bilim yazarı Tuna Emren ve Greenpeace Akdeniz’in eski genel direktörü Ersin Tek konuşmacıydı. Bir kez daha Lenin’in emperyalizm tanımına döndüğümüz bu toplantıda tüm konuşmacılarımız iklim krizinin de savaşların da Filistin’de gerçekleştirilen inanılmaz soykırımın da kapitalizmin sonuçları olduğunu dile getirdi: Emperyalizmi tıpkı Lenin’in ifade ettiği gibi, yani birbirleriyle

rekabet halinde olan kapitalist devletler sistemi olarak anlıyorsak, bu işleyişte enerjinin stratejik bir metaya dönüştüğü çok açıktır. Emperyalizm-kapitalizm-be-yaz üstünlükçülük sarmalının bugünkü cephesinin Filistin olduğunu belirten Hamouchene şöyle diyordu; “Yeni aşaması ise küresel intifadadır. Fosil yakıt şirketlerinin karşısına dikilmek ile İsrail’in karşısına dikilmek bizim için aynıdır.”

İlk günün son toplantısında ise Amerikalı tarihçi Paul Le Blanc ile İngiltere Sosyalist İşçi Partisi’nden (SWP) Alex Callinicos “Günümüzde Lenin” serisinin devamı niteliğinde olan “21. Yüzyılda Devrimin Güncelliği” başlığında konuştular. Günümüz toplumsal örgütlenmesinin egemen güçleri karşısında mücadele verdiğimiz altını çizen Le Blanc ve Callinicos, devrimin bu koşullarda da güncelliğini koruduğuna, devrimci partilere duyulan ihtiyacın ise her zamankinden fazla olduğuna değindiler.

İkinci gün Filistin’e Özgürlük Platformu aktivistleriyle bir arada, eylemdeydik

“Yapay Zeka İşçi Sınıfına Karşı mı?” başlıklı toplantıyla açtığımız ikinci günün ilk konuşmacıları, K24 editörü ve yazar Mustafa Arslantunali ile yapay zeka alanında çalışmalar gerçekleştiren DSİP üyesi Levent Özyıldırım’dı.

“Otomasyon arttıysa niye hâlâ 5 gün çalışıyoruz?” sorusunu gündeme getiren konuşmacılarımız bizler için bu konunun teknolojik değil politik olduğunun altını çizdiler.

Ardından, İngiltere’deki kardeş örgütümüz Sosyalist İşçi Partisi’nden (SWP) Joseph Choonara’nın konuşmacı olduğu “Felaketler Çağında Otoriterizm ve Otoriterizme Karşı Mücadele” toplantısında iddik. İstanbul’da misafir ettiğimiz Choonara’nın, Canan Şahin’in çevirisiyle

salona aktarılan şu sözleri dikkat çekiciydi: “Krizler derinleştikçe ana-akım siyasi partiler gücü ellerinde tutmakta zorlanıyor ve rıza da yerini baskıya, otoriterizme bırakıyor.”

Güne, önce Eğitim Sen üyesi Ebru Gökçe, SES üyesi Dr. Bekir Ersin ve TABİB üyesi Yılmaz Şengül’ün konuşmacı oldukları “Enflasyon, Yoksulluk ve Sınıf Mücadelesi” toplantısıyla, ardından ise “Kürt Halkının Özgürlük Mücadelesinin Dinamikleri” toplantısıyla devam ettik. “Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile Filistin halkının özgürlük mücadelesi arasında bariyer konulamaz” diyen Şenol Karakaş (DSİP) ile Barış Vakfı Başkanı Hakan Tahmaz ve DEM Parti Milletvekili Meral Danış Beştaş’ı dinlediğimiz ikinci toplantıda Kürt halkının mücadelesini 90’larda yaptığımız şekilde okumaya devam edemeyeceğimizin üzerinde duruldu.

Günün devamında, Filistin’e Özgürlük Platformu (FÖP) olarak çağrı yaptığımız eylemde, Kadıköy Belediyesi Önünde bulduğumuz aktivistlerle Kadıköy Belediyesi’ne seslendik; “İşgalcilerle kardeşlik olmaz! Kardeş şehir protokollerinizi iptal edin.” Eylemin hemen ardından ise Filistin’e Özgürlük Platformundan Fatma Akdokur, Melek Ulagay ve Ömer Madra’nın da konuşmacıları arasında bulunduğu “Filistin: Mitler ve Gerçekler” başlıklı toplantıya geçildi. Toplantının bir diğer konuşmacısı ise, Londra’daki binlerce kişilik eylemlerin örgütlenmesinde de önemli bir rol oynayan yoldaşlarımızdan Joseph Choonara’ydı. Madra, Akdokur ve Ulagay, işgal devleti İsrail’in karşısında soykırımı durduracak tek gücün kitlesel eylemlerimiz olduğunu ifade ettiler; “Filistin’in bize ihtiyacı var ama bizim Filistin’e daha çok ihtiyacımız var. Onların mücadelesinden öğrenecek çok şeyimiz var.” Choonara ise İngiltere’de gerçekleştirilen kitlesel eylemlerin deneyimlerini bizlere aktarırken şöyle diyordu; “Bizim,

bölgedeki [Ortadoğu] tüm siyaseti yenisinden örgütleyecek büyük bir direniş hareketine ihtiyacımız var.”

Marksizm 2024, Antikapitalist Manifesto ile sonlandı

Adeta bir maraton gibi geçen ilk iki günden sonra dört toplantı ile devam eden Marksizm 2024’ün bu son gününde yine dopdolu tartışmalara tank olduk.

“İrkçilik ve Göçmen Düşmanlığı” toplantısında insan hakları aktivisti Emel Kurma, sosyolog Ferhat Kentel ve İzmir Mülteci Dayanışma Platformu Sözcüsü İsmail Çapar bizimle birliktaydı. Hemen ardından Enternasyonal Sosyalizm yazarı Canan Şahin ve siyaset bilimci Mehmet Yaşar Altundağ’ın sunumlarıyla gerçekleşen “Otoriterizm, Faşizm, Aşırı Sağ” toplantısında, Avrupa’da aşırı sağın yükselişine tanıklık ettiğimiz ama aynı zamanda, aynı ülkelerde işçi sınıfı hareketinin de yeni bir yükseliş yaşadığına dikkat çekildi. Türkiye’deki karşılığını ise Canan Şahin’in şu sözleri özetliyordu; “Türkiye’deki faşizm analizi onun bir kitle hareketi olduğu gerçeğini dışarıda bırakan, MHP’yi kimlerle ittifak yaptığına göre yorumlayan ya da hafife alan son derece eksik bir analizdir.”

Son iki toplantı ise sırayla şöyleydi; “Toplumsal Muhalefetin 1915’le İmtihanı” ve “Antikapitalist manifesto: Filistin’de soykırım ve küresel intifadanın önemi”. Tarihçiler Bülent Bilmez ve Serim Derin-gil’in yanı sıra DSİP’ten Dila Ak’ı dinlediğimiz ilk toplantıda soykırımın dünü ve bugünü konuşuldu. Kapanış toplantımızı ise herkesi sokağa, mücadeleye çağırان bir manifesto ile gerçekleştirdik; “Gazze mücadelemizde çok daha kararlı adımlar atmanın, çok daha büyük bir dalgayı yükseltmenin tam zamanıdır. Bizler kararlıyız. Gelin bu mücadeleyi hep birlikte büyütelim.”

TABİB EYLEMİNDEYDİK: 'KADRO HAKKIMIZ SÖKE SÖKE ALIRIZ'

Taşeron Belediye İşçileri Birliği (TABİB), Kadıköy Rıhtımında Kadro ve Güvenceli çalışma hakkı için oturma eylemi başlattı. Devrimci Sosyalist İşçi Partisi de eylemdeki belediye işçilerine destek ziyaretinde bulundu.

15 yıldır Ataşehir Belediyesi'nde çalışan belediye işçisi İnan Kaloğulları ile kısa bir söyleşi gerçekleştiren taleplerini anlatmalarını istedik:

İnan, belediyedeki görevini bize anlatabilir misin?

İ.K. Eğitimciyim ben belediyede. Belediyede işçi olarak büyük zorluklar yaşadığımız dönemler yaşadık biz, işten çıkarıldığımız zamanlar oldu. Mücadele ederek işçiler tekrardan işe girdi. Ben o süreçleri, KHK sürecini falan yaşayanlardanım, işten atılmıştık. Sendikayı belediyeye sokmak ayrı bir mücadele gerektirmişti. Böyle zorluklar yaşadığımız süreçlere biraz değiniyorum da özellikle. Yani belediye işçileri hep sorun yaşayan, hep mücadelenin içinde olması gereken bir işçi topluluğu. Bugün de buradayız o yüzden. Kadro talebi, güvenceli çalışma talebi hala, yıllardır en önemli talep belediye işçileri arasında.

Fakat taşeron işçi statüsünde-sin, değil mi?

Ben taşeron çalışıyorum.

15 yıldır statüde bir değişiklik olmadı?

Hiçbir değişiklik yok. Yani güven-

cesiz ve kadro almadan çalışıyoruz taşeron gibi. Tabii belediye şirketlerine bağlı çalışıyoruz, buna kadro diyorlar ama bu kadro değil. Kadrolu taşeronluk düzeni. Böyle bir isim takılmış artık buna.

Güvence istiyoruz, genel olarak işçilerin talebi bu yönde. Daha insanca çalışma koşulları. Ücretler çok düşük, temel şey o, yani öne çıkan, şu an en önemli şeylerden biri o. Bütün belediye işçileri hemen hemen işte böyle sosyal destek ücretlerini çıkarırsanız asgari ücretli çalışan durumunda.

Taşeron işçiler hangi haklara

sahip?

Sosyal destek var, toplu sözleşmemiz var ama sosyal destek dediğimiz şey çok ciddi bir rakam oluşturmuyor. Asgari ücretin hemen hemen yakınında çalışan işçileriz biz hepimiz. Böyle bir problem var, yani ekonomik kısmı çok ciddi sıkıntı.

Bunun dışında belediyelerde yine taşeronluk devam ettiği için güvence sorunu da var. İşten çıkarılmak kolay maalesef. Hemen arayıp işten çıkarabiliyorlar. Özellikle seçim dönemi çok gördük, işten çıkarılan çok fazla işçi oldu.

Emekliliği geldi, yaşı doldu, bırakıyorsunuz işte 50 yaşında 3600 günden isteğe bağlı emeklilikten bile çıkarılabiliyor işçiler. Bunlar önemli sorunlar.

Belediye işçileri hep böyle aldatıldı. Kadro veriyoruz, müjde veriyoruz denildi ve verilmedi. Güvenceli çalışmak kamuda çalışan bütün işçilerin, emekçilerin temel talebi zaten.

Eyleme ne zaman başladınız?

Bir hafta oldu.

Peki nasıl ilerleyeceksiniz?

Birlikte konuşacağız arkadaşlarımızla. İşte burada oturmaya başladık yarım saat. Kadro talebimizi seçimden önce de dile getiriyorduk. Seçimde dikkate alınmadı, şimdi bunu farklı etkinliklerle devam ettirmeyi, sürdürmeyi düşünüyoruz.

Tüm işçilere güvence istiyoruz. Tüm işçilerin; kamu, özel sektör dahil, toplu sözleşme hakkı olmalı. İnsanca çalışabileceğimiz ücretler olmalı. Güvenceli çalışmak, insanca koşullarda çalışmak tüm emekçilerin hakkıdır.

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Volkan Akyıldırım

BİRLEŞİK MÜCADELE KAZANDIRACAK

Sendikalar, işçilerin patronlara karşı ücretlerini ve haklarını savunma örgütleridir. Fakat kimi zaman öyle mücadelelere öncü olurlar ki üyelerinin ve üye olmayan kitlelerin hak mücadelesini de ileriye taşırlar.

Amerika'da Filistin için dayanışma kampı kuran üniversite öğrencilerinin tutuklanması karşısında greve çıkan üniversite çalışanları sendikası ve Almanya'daki iklim aktivistleriyle birlikte mücadele eden işçi sendikası gibi.

Türkiye'de buna örnek bir deneyimi ise Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) gerçekleştirdi.

KESK İstanbul Şubeler Platformu, AKP tarafından meclise sunulan ve sokak hayvanlarını katletmeyi içeren yasa karşı İstanbul'daki büyük mitingin çağrıcılarından biri oldu.

2 Haziran günü Yenikapı Meydanı'nı dolduran hayvan hakları savunucuları kendi özgün dövizleri ve pankart-

larıyla eylemde yerini aldı.

Birçok ayrı platform ya da dernek çatısı altında toplanan aktivistler güçlerini birleştirdi ve sokak hayvanlarının yaşama hakkını savundu.

Bu miting, ileride çok daha büyük birleşik eylemler yapılmasına vesile olacaktır. Örgütlü işçi sınıfının liderlerinde hayvan, yaşam, özgürlük mücadelesi daha da büyüyecek ve kazanmaya yaklaşacaktır.

KESK'in çağrıcılarından olduğu "İnsana Hayvana Yeryüzüne Özgürlük" mitingi sadece sokak hayvanları için adalet değil sosyal adalet mücadelesine de güç verecek.

İktidar sokak köpeklerini topluca katletmek isterken kemer sıkma adı altında sosyal harcamaları kesmeyi de hedefliyor örneğin. Haklara dönük saldırı ise kamu kurumlarından başladı. İlk büyük kesinti memurların servis araçlarının kaldırılması oldu.

Bu sadece kamu çalışanlarının değil halkın geniş kesimlerinin de tepkisiyle karşılandı. Aralarında işçi-memur haklarıyla çok da ilgili olmayan pek çok gazeteci, yoruncunun da bulunduğu çok sayıda kişi "kabak gariban memurların başına" patladı diyerek sözde tasarruf tedbirlerine karşı çıktı.

Kesintilerin servislerle sınırlı kalmayacağı açık. Daha

başka birçok konuda olduğu gibi esas saldırı kamu emekçilerinin maaşlarına karşı yapılacak.

Geçen yıl büyük tepkilere ve eylemlere neden olan toplu sözleşme süreci Kamu Görevlileri Hakem Kurulu Kararı ile sonuçlanmıştı. Bu karara göre memur maaşları ile memur emeklisinin aylıklarına 2024'ün ilk 6 ayında yüzde 15, ikinci 6 ayında yüzde 10, 2025'in ilk 6 ayında yüzde 6, ikinci 6 ayında yüzde 5 zam yapılacaktır.

Grev yasağıyla belirlenen bu tuhaf toplu sözleşme düzeninin statik yapısı memurları ve emeklileri yoksulluğa mahkum eder nitelikte.

Komik düzeydeki ücret artışlarını yükseltmek ise işyerlerindeki birleşik mücadeleden ve fiili grevlerden geçiyor.

Halkın desteğini kazanan, üyelerinin talebiyle Filistin halkıyla dayanışma için eylemlere başlayan, sokak hayvanları için adalet diyen KESK, farklı sendikalara bölünmüş kamu emekçileri arasında mücadelede birliği sağlamak konusunda artık daha avantajlıdır.

Bu sayede KESK'in kendi talepleri için gerçekleştireceği eylem ve etkinlikler, diğer işçilerin ve aktivistlerin pratik desteğiyle karşılaşacak.

2024'ün hepimiz için zorlu geçtiği, geçeceği açık. Ama mücadeleyle de geçmeli; nihayet sendikadan doğru adımlar geldi ve bu adımlar devam etmeli.

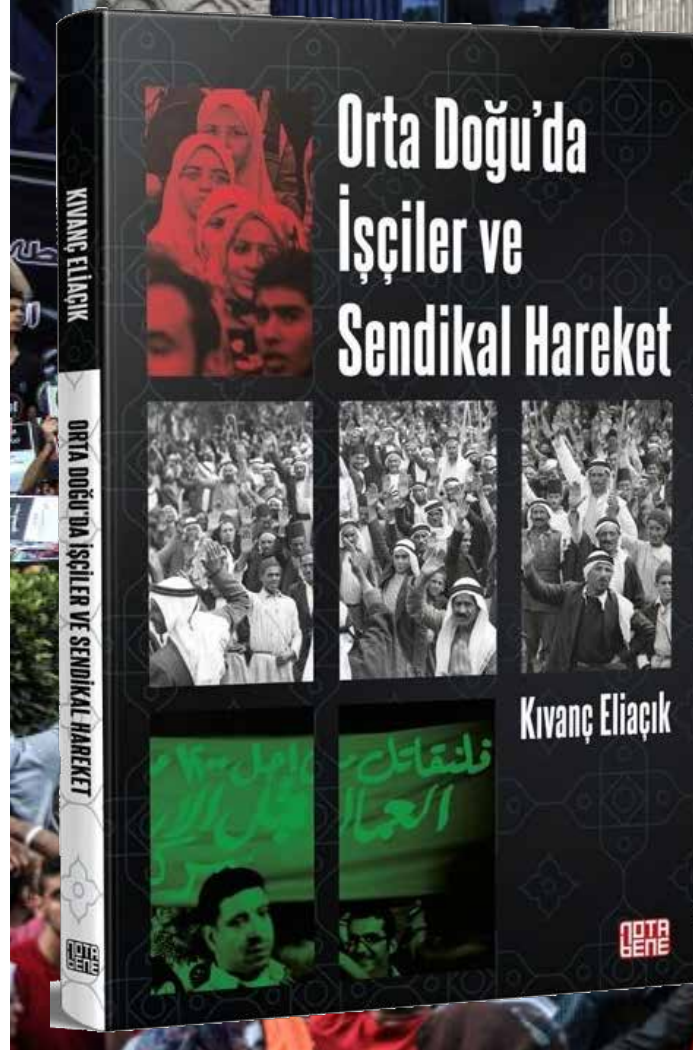
ARAP İŞÇİLERİN MÜCADELE TARİHİ: ORTA DOĞU'DA İŞÇİLER VE SENDİKAL HAREKET

ONUR DEVRİM

Arap Devrimleri 2011 yılında patlak verdiğinde bu gelişme hem Türkiye'de hem de dünyada şaşkınlıkla karşılanmıştı. Bu devrimlerin sebebi incelenirken Arap ülkelerindeki ekonomik ve siyasal gelişmeler, toplumsal hareketler ve mücadele dinamikleri yerine sosyal medyanın rolü vurgulanmıştı. Türkiye'de ise Türk milliyetçiliği tarafından on yıllar boyu aşağı görülen bir kimliğe sahip insanların devrim yapması pek muhtemel bulunmamış, tarihin öznesi olarak Arap kitleleri değil, istihbarat servisleri veya emperyalizm görülmüştü. Ayrıca Arap halkının ve özellikle Arap işçi sınıfının mücadele tarihi çok bilinmiyordu. İşte Kıvanç Eliaçık'ın NotaBene yayınlarından çıkan kitabı "Orta Doğu'da İşçiler ve Sendikal Hareket" tam da bu bilgisizliği gidermeye, "Arap dünyasını grevler, iş kanunları, sendika liderleri veya sıradan işçilerin deneyimleri üzerinden anlatmaya" çalışıyor.

20. yüzyılın başlarında tüm Arap dünyasında emperyalist İngiltere ve Fransa'ya karşı ulusal kurtuluş mücadelelerinde işçi sınıfı önemli bir güç olarak öne çıktı. Tunus'ta Fransız Genel İşçi Sendikası'ndan (CGT) ayrılan işçiler genel grevlerle bağımsızlık mücadelesinin içinde yer aldılar. Mısır'da tramvay, demiryolu ve liman işçileri pek çok kez greve çıktılar. Bu grevlerde bir yandan ekonomik talepler öne çıkarken, diğer yandan İngiliz egemenliği ile işçiler karşı karşıya geliyordu. 1919'da grevlerin, gösterilerin ve kitlesel boykotların sonucunda İngiltere dönemin ulusal hareketinin liderini sürgünden çağırarak mahkûm zorunda kaldı. Cezayir'de 1945'te gerçekleşen iki katliamı kınamayan Fransız CGT sendikasıyla ayrılan işçiler Cezayir Genel Sendikalar Birliği'ni (UGSA) kurarak bağımsızlık mücadelesinde yer aldılar. Irak'ta vergileri protesto eden ve genel greve giden işçiler üzerinde İngiliz uçakları taciz uçuşu yapıyordu. Suriye'de de işçiler Şam'da, Halep'te ve Humus'ta Fransızlara karşı geniş katılımlı ve uzun süreli grevlere gittiler.

Ortadoğu'daki ülkeler, bütün bu mücadeleler sonucunda bağımsızlıklarına kavuştular. Ancak yeni kurulan devletlerde yerli egemen sınıflar sömürgeci güçlerin yerini aldılar ve ulusal kur-

tuluş mücadelesinin en temel bileşenlerinden olan sendikaların gücünü sınırlamaya koyuldular. Çoğu zaman da bunu sendikaları devlete yedekleyerek, onları işçi sınıfının bağımsız çıkarlarına değil "ulusal çıkar" veya "ulusal bağımsızlık" ve hatta "sosyalizm" adına yönetici partinin çıkarlarını savunmaya zorlayarak yaptılar. Mısır'da Nasır, Irak'ta ve Suriye'de Baas Partisi bir yandan işçi sınıfına bazı tavizler verdi, diğer yandan ise sendikaları devlet destekli yapılara dönüştürmeye çalıştı. Mısır'da 1952'de grevci işçilerden ikisi idam edilirken aynı yıl çıkarılan reformlarda işçilere yeni sosyal haklar veriliyordu. Nasır'ın kurduğu Mısır Sendikalar Federasyonu'nun başkanları yaklaşık 25 yıl boyunca aynı zamanda Çalışma Bakanlığı da yaptılar. Cezayir'de sendika konfederasyonu iktidar partisine tabi hale getirildi. Lübnan'da bağımsızlığın ardından sendikaların gücü turpanlanmaya çalışıldı. Saddam Hüseyin de 1987'de kamuda çalışan işçilere memur statüsü verirken, kamudaki tüm sendikal faaliyetleri yasakladı. Suriye'de sosyalistler ve komünistler sendika yönetim-

lerinden uzaklaştırılırken sendikalar devlete yedeklendi.

Ancak 1974 yılında Mısır'da uygulanan "açık kapı" (İnfitah) politikalarıyla sosyal devlet uygulamalarının, sübvansiyonların, büyük kamu işletmelerinin sonuna gelindi. Bölgenin her ülkesinde 1980'lerden itibaren piyasacı "reformlar" yapılmaya, geniş çaplı özelleştirmelere gidilmeye başlandı. Bu durum sendikaların aslında kimin çıkarlarını savunduğu sorusunu da yeniden gündeme getirdi. Tunus'ta 1978'de liberal politikalara karşı başlatılan genel grevin ardından gelen gösterilerde yüzlerce kişi öldürüldü. 1984'te ise ekmek zammına karşı eylemlerde 150 kişi öldü, sonunda hükümet zammı geri almak zorunda kaldı. Mısır'da Ekmek İntifadısı olarak anılan eylemler ordunun müdahalesiyle bastırılabilirdi. Neoliberal saldırı bölgede de dünyadaki gibi başarılı oldu ve taşeronlaşma, esnek ve güvencesiz çalışma ile derinleşti. 2000'li yılların ortalarına gelindiğinde pek çok bölge ülkesinde bu derinleşmiş neoliberalizme karşı bir dizi mücadele sürüyordu.

2011 yılındaki Arap Devrimleri, Tunus ve Mısır'da bir yandan ülkeyi uzun yıllardır yöneten otoriter devlet başkanlarının yönetimlerini sürdürme niyeti görülürken, diğer yandan genç işsizliği ve ekonomik krizin etkileri bütün bölgeyi kasıp kavururken patlak verdi. 2000'li yıllardaki işçi mücadeleleri Arap Devrimlerinin şekillenmesine çok somut katkılarda bulundu. Mahalla'da Mısır'ın tekstil işçilerinin 2000'lerin sonundaki grevleri ve bu grevle dayanışmak için kurulan 6 Nisan hareketi, 25 Ocak Devrimi'nde öne çıkarken, Mübarek'in devrilmesini sağlayan ise ülke geneline yayılan grevlerdi. Tunus'ta ülkedeki sendika konfederasyonu aşağıdan gelen basınçla isyancıların yanına geçmek zorunda kaldı. Devrimler bütün bölgede devletten bağımsız sendikaların ortaya çıkmasını sağladı ve bu sendikalar bir araya gelerek Arap Sendikalar Konfederasyonunu oluşturdular.

Filistin'deki işçi hareketi, tüm bu resmin ortasında bölgenin en zor durumundaki işçi sınıfı olarak öne çıkıyor: İsrail'in kurulmasıyla birlikte sürekli göçe zorla-

nan, kendisini göçe zorlayan ve katleden rejime ve bu rejimin savunucularına çalışmak zorunda bırakılan bir işçi sınıfı. Filistinliler birbirini izleyen işgal ve yerinden edilme dalgaları arasında giderek daha kötü şartlarda çalışmaya ve yoksulluğa mahkûm ediliyor, İsrail'in sistematik ayrımcılık uygulamalarıyla karşılaşıyor. Buna rağmen Filistinliler hem işgalci İsrail rejimine hem de patronlara karşı sendikalarda örgütleniyorlar. Bugün Filistin Genel Sendikalar Konfederasyonu 290 bin işçiye temsil ediyor.

Bölge ülkelerinin tarihini okurken Türkiye'de aynı yıllarda gerçekleşen benzer dönüşümleri aklı getiren çok olay var. Benzer şekilde, sendikaların farklı iktidarlar tarafından yedeklenmeye çalışılması da öğretmenlerin oynadığı öncü rol de sendikaların siyasal bölünmüşlüğü de Türkiye'li okurlar için çok tanıdık. Bu yüzden "Orta Doğu'da İşçiler ve Sendikal Hareket" kitabı, hem Arap işçi sınıfını daha yakından tanımak, hem de Türkiye işçi sınıfı tarihini karşılaştırmalı olarak yeniden düşünmek isteyenler için iyi bir başlangıç noktası.

2011 Mısır Devrimi
işçiler sokakta

ÖZGÜR FİLİSTİN İÇİN AYAKTAYIZ

21-22 Mayıs günleri Filistin'e Özgürlük Platformu heyetiyle meclisteydik. Çeşitli parti temsilcileri ve vekillerle görüştük. Vicdan Mahkemesi raporunu sunduk.

27 Mayıs günü Refah'taki çadır katliamını Beyoğlu'nda birçok platformla birlikte protesto ettik.

İstanbul'da SOCAR'ı protesto eden Filistin için 1000 Genç aktivistlerinin gözaltına alınması Ankara'da protesto edildi. 3 Haziran Direniş Çadırı ve Filistin'e Özgürlük Platformu aktivistleri Yüksel Caddesi'nde toplandı. Buradan Sakarya Meydanı'na yürüdü.

KAYYUMA GEÇİT YOK

3 Haziran: İstanbul, İzmir ve Ankara'da Hakkari Belediyesi'ne kayyum atanmasına karşı protestoların daydık. İstanbul'da Şişhane Meydanı'nda, Ankara'da Sakarya Caddesi'nde, İzmir'de Alsancak'ta emek ve demokrasi güçleriyle birlikte eylem yaptık

Filistin'e Özgürlük Platformu 25 Mayıs'ta Kadıköy Belediyesi'nin, soykırıma ve işgalci İsrail'in Tel Aviv belediyesi ile 'Kardeş Şehir' protokolünü bir an önce sonlandırması için belediye önünde eylem yaptı.

29 Mayıs Çarşamba günü Ankara'da Filistin'e Özgürlük Platformu, Filistin için 1000 Genç ve Direniş Çadırı Kızılay'da Refah'taki katliamı protesto açıklamaları ve oturma eylemi yaptı.

KATLİAM YASASINA KARŞI MÜCADELEYE

Sokak hayvanlarını katletmeyi içeren AKP yasa tasarısı mecliste. Ankara'da Yaşam İçin Yasa İnisiyatifi ve Hayvan, Yaşam, Özgürlük İnisiyatifi'nin 24 Mayıs'ta başlattığı nöbet her gün 18:30'da devam ediyor. Biz de oradayız. 2 Haziran günü İstanbul'da ve İzmir'de binlerce hayvan hakları savunucusunun katıldığı mitinglere katıldık.

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist İşçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılmaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

INTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

IRKÇILIĞA DUR DE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. Irkçılık taviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİ+'LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin en önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirlili enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen yönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

DEVİRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

KÖPEK KATLIAMINA DUR DİYELİM!

DİLA AK

Sokak köpeklerinin toplum sağlığını tehdit eden bir soruna dönüştüğü ve hayati tehlike oluşturduğu bahanesiyle Hayvanları Koruma Kanunu'nda yapılmak istenen değişiklik ciddi bir tepki ile karşılaştı.

AKP'nin, ilgili bakanlıklar olan Tarım ve Orman Bakanlığı ve Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı ile bir araya gelerek oluşturduğu bu yeni düzenlemeye göre, 30 gün boyunca sahiplenilmeyen köpekler iğne ile ilaç verilerek “uyutulacak”. Daha doğru bir tabirle ifade edersek; öldürülecek.

Bu yasa teklifi gündeme geldiği andan itibaren, Türkiye'nin çeşitli kesimlerinden tepki yağdı. Antep'te, Denizli'de, Eskişehir'de, İstanbul'da, İzmir'de, Muğla'da, Sivas'ta pek çok sivil toplum örgütünün, derneğin, mesleki örgütlerin, hayvanseverlerin ve farklı kuruluşların da dahil olduğu kalabalıklar, hayvan katliamını meşrulaştıran bu yasayı protesto etmek için meydanları doldurdu.

Türkiye Barolar Birliği (TBB) de yasa teklifine tepki gösterirken tüm canlıların yaşam hakkını savunmak için her türlü hukuksal mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceklerini belirtti.

Türkiye Veteriner Hekimler Birliği (TVHB) yasa teklifine karşı yaptığı açıklamada yerel yönetimlerin üzerine düşen sorumlulukları yerine getirmediğini ve faturanın sokak hayvanlarına kesildiğini belirtirken, böyle bir yasa yürürlüğe girdiği takdirde etik, insanî ve vicdani olmayan bu uygulamayı yerine getirmeyeceklerini belirtti. Üstelik yasalaştırılmak istenen bu yöntemin, sanıldığından aksine maliyet açısından avantajlı da olmadığını belirtirlerken, bu süreç içerisinde veterinerler olarak kendilerinin fikirlerinin alınmadığını da vurguladılar.

Çözümü çok açık; kısırlaştırın, aşılayın, kayıt altına alın

Genel olarak toplumsal bir konuya dair, sözüm ona çözüm geliştirilmek istenildiğinde, öznelin kendisine ya da özneli

ilgilendiren konuların uzmanlarına danışılmaması, ortak bir süreç yürütülmemesi, fikir alınmaması alışkanlık haline gelmiş durumda.

Osmanlı döneminde de birkaç farklı zamanda köpekler toplu olarak katledilmiş, Sivriada'ya, bir diğer deyişle Hayırsızada'ya terk edilmişti. Hatta, 1910 yılında 80 bin köpek toplanarak, bir kayadan ibaret olan ve suyu bile olmayan Hayırsızada'da ölüme terk edildi. Açlık ve susuzluktan, köpeklerin birbirlerini yiyerek hayatta kalmaya çalıştığı da yazılmıştır. Günlerce İstanbul'dan, bu köpeklerin seslerinin duyulduğu söylenir. 80 bin köpeğe mezar olan bu ada, bu vahşet sonrasında Hayırsızada olarak anılmaya başlanmıştı.

Köpeklerin nüfusunu kontrol altına alabilmek için, tarihte birden fazla kere denenen topluca katletme yönteminin işe yaramadığını da biliyoruz. Beklenen sonuç alınmış olsaydı, aynı yöntemin tarih boyunca defalarca kez denemesine ihtiyaç duyulmazdı.

Çözüm kısırlaştırmada, aşılamada, kayıt altına almakta:

► Yerel yönetimlerin ve ilgili tüm kurumların sorumluluklarını eksiksiz bir şekilde yerine getirerek sokak hayvanlarını aşılamaları, kısırlaştırmaları ve kayıt altına alarak takibini gerçekleştirmeleri gerekir.

► Yaşlı, engelli, zayıf sokak hayvanlarının gerekiyorsa ömürlerinin sonuna kadar –veteriner hekimlerinin yanı sıra yeterli sayıda

nitelikli, sertifikalı, eğitimli personeli ve işçisi de olan– denetlemeye açık hijyenik bir ortamda kalmaları sağlanmalıdır.

► Hayvanların sahiplendirilmesi teşvik edilmelidir. Hayvan davranışları ve hayvan bakımı konusunda bilinçlendirme yöntemleri izlenmeli, topluma hayvanlarla birlikte yaşama kültürü aşılanmalıdır.

► Üretimleri ve satışları yasaklanmalı, üretim çiftlikleri kapatılmalıdır.

► Hayvan sahipleri de belirli aralıklarla denetlenmeli ve terk edilen hayvanlar için ciddi yaptırımlar uygulanmalıdır.

► Tüm bu süreçler, sivil toplum örgütleri, uzmanlar ve gönüllüler ile birlikte yürütülmelidir.

Ölüm kampları istemiyoruz!

Buna rağmen hala ölümü savunanların gerçekleştirdikleri vahşete her geçen gün yeni bir tanesi ekleniyor.

Daha bugün Yozgat'ta 20'den fazla köpeğin zehirli iğne ile öldürüldüğü haberi gündeme geldi. Öldürülen köpekler belediyenin kazdığı çukura gömülürken, 30'dan fazla yavru ve yetişkin köpek ise barınağa götürüldü.

Yakın zamanda İzmir Çiğli'de 13 köpek, Bolu Mengen'de 6 köpek, Aydın Nazilli'de 5 köpek zehirlenerek öldürülmüştü.

Dönem dönem sokaktaki kedilerin ve kö-

peklerin acımasızca öldürüldüğü haberlerini üzümlerle okuyoruz. 2023 yılı itibarıyla Türkiye'de hayvanlara yönelik işlenen suçlar için 5.134 kişi hakkında dosya açıldı.

Hayvan barınaklarının şu anki durumları ise ölüm kamplarından farklı değil. Hayvanlar bu barınaklarda hastalık, açlık, yetersiz koşullar gibi sebeplerle ölüyor veya aç kalmış bir diğer türdeşi tarafından öldürülüyor.

Tüm canlıların yaşam hakkını savunmak için bu bilginin kendisine hiç gerek olmamakla birlikte, yine de bazıları için belirtmekte fayda olabilir: Cambridge Bilinç Deklarasyonu adı ile yayınlanan bildirgede hayvanların da bir bilince sahip olduğu, bilinçli kararlar verdiği, kendilerini tanıyabildikleri, hissedebilen varlıklar olduğu belirtilmiştir. Biraz gözlemle de, sahipli ya da sahipsiz fark etmeksizin her hayvanın kendine has bir karakteri olduğunu söylemek pek mümkün.

Herhangi bir felaket durumunda arama kurtarmada ya da özel desteğe ihtiyacı olan insanlar için rehber köpek olarak yardımına başvurduğumuz köpekler; hayvanat bahçelerinde, yunus parklarında hapsedilen hayvanlar gibi, çıkarlarımız uğruna her alanda sömürdüğümüz, etinden, sütünden faydalandığımız pek çok diğer hayvan gibi, sadece turistik sebeplerle kullandığımız ve sakatlandığında ya da yaşlandığında öldürülen/ölüme terk edilen atlar gibi katledilmek isteniyor. Yaşatmanın ve beraber yaşamının pek tabii mümkün olduğu dünyamız şartlarında, ortadan kaldırılmak isteniyorlar.

Her geçen gün körüklenen ve yükselen nefret ve şiddet kadınları, göçmenleri, LG-BTİ+'ları, ötekileri vururken hayvanlar da bu nefret ve şiddetten nasibini alıyor. Oysa yaşananların sorumlusu hayvanlar değil. Çözümü de onları öldürmek değil. Sorumlular yapılması gerekenleri yapmayıp, hedef gösterenlerdir.

Her canlı eşit yaşama hakkına sahiptir.

Sizin canınızı bir köpeğin canından daha değerli kılan nedir?